

МАРИЯ: Какво стана с молбата на ромейското население, монсеньор? Изпрати ли се направо в Рим?

АНРИ: Най-напред ще опитам да уредя техните недоволства лично аз, мадам.

МАРИЯ: Но ако и това не помогне?

АНРИ: Тогава няма да ни остане нищо друго, освен да отнесем работата до самия папа Инокентий.

МАРИЯ: Какво мислите да сторите?

АНРИ: Ще заповядам да се отворят отново църквите, които кардиналът затвори, и да се пуснат на свобода православните свещеници и монаси.

МАРИЯ: Ромеите са ваши лоялни поданици и не бива да се оставят без подкрепа.

АНРИ: Съгласен съм с вас, мадам. Със своята непреклонност и високомерие, кардинал Пелагиус по-скоро ще ги отдалечи от католическата църква, отколкото да ги привлече.

МАРИЯ: Чудно е кардинала да не знае, че може да бъде господар на телата им, ала не и на душите им.

/Връща се дьо Бетюн./

ДЪО БЕТЮН: Пристигнаха посланници, сир.

/Той му подава пергаментови свитъци.

Аври ги разгръща и чете./

АНРИ: Новини от България!

МАРИЯ: Надавам се добри, сир.

АНРИ: Идущия месец тръгваме за сръбския поход... Чакай само да събера войските си. Всичко е готово.

МАРИЯ: Друго?

АНРИ: Поздрави. Добри пожелания. Всички са здрави. Какво друго бихте желали да узнаете?

/Аври ѝ подава посланието. Мария го пробягва с очи и му го връща./